

BRAM VIS: 'KINDEREN VOELEN FEILLOOS AAN OF JE IN HEN GELOOFT'

UNITLEIDER BRAM VIS NAM OP 20 SEPTEMBER NA 24 JAAR AFSCHIED VAN DE PRAKTIJSCHOOL, EEN ONDERDEEL VAN CSG GROENE HART. HOEWEL HIJ ZELF NOOIT IN ALPHEN HEeft GEWOOND, KAN HIJ GERUST EEN BEKENDE PLAATSGENOOT GENOEMD WORDEN. OOK ZIJN NIEUWE WERKING BEVINDT ZICH IN ALPHEN. ALS BEGELEIDER VAN BASISCHOOLLEERLINGEN MET EEN 'RUGZAKJE' GAAT BRAM VIS NAMELIJK BINNEN SCOPE OP DRIE SCHOLEN AAN DE SLAG. AAN DE ALPHENAAR VERTELT HIJ ER MEER OVER.

Door Jolanda van Luinen

OVER ZIJN JEUGD

Uw jonge jaren waren vast anders dan die van uw leerlingen?

„Ik ben geboren en getogen in Korteraar, wat toen nog echt een dorp was. Voor die tijd kom ik uit niet zo'n groot gezin, namelijk van 'maar' zeven kinderen, waarvan ik de op een na oudste ben. Het was een zoete inval van vriendjes en vriendinnetjes, met wie we veel buiten speelden. We konden altijd goed met elkaar opschieten. Inmiddels leven onze ouders niet meer, maar wij zeven zien elkaar nog steeds regelmatig. Mijn lagere schooltijd bracht ik door in Ter Aar, op een van de twee christelijke scholen. Mijn vader was technisch en werkte met zijn handen. Geen leraar, dus. Bij mij zat het er ook niet jong in dat ik leraar zou worden. Op die leeftijd had ik nog helemaal geen idee van wat ik later zou willen doen.”

OVER HERINNERINGEN

Wat weet u nog van uw eigen schooltijd?

„Na de lagere school ging ik in Alphen naar de Ichtusmulo. Ik heb er niet veel herinneringen aan. Ik weet wel dat ik het spannend vond om van ons dorp naar Alphen te fietsen, dat 8 kilometer verderop lag. Jarenlang reden we met een groep langs de Westkanaalweg. Waar nu de Zegerplas en Alphen Noord zijn, was toen nog weiland. Wij hebben dat zien veranderen in woningbouw, maar stonden daar als kind niet bij stil. Overigens reed er wel een bus van de NAL, maar voor een buskaartje was bij ons geen geld. Ik vond dat toen niet erg en nog steeds fiets ik graag. Terugdenkend aan vroeger was ik een rustig kind, geen opstandige tiener. Als een van de oudsten thuis had ik de zorg voor de jongeren, maar dat heb ik nooit als belastend ervaren.”

OVER VERDER LEREN

Heel lang wist u niet wat u worden wilde. Hoe is dat goed gekomen?

„Aan het eind van de mulo kwam de vraag welke kant ik uit zou gaan. Dat is toen het onderwijs geworden, als enige van ons gezin. De Driestar in Gouda stond goed bekend. Deze school lag 21 kilometer van huis en met de bromfiets was dat te doen. De Driestar was strengchristelijk, wat niet helemaal de signatuur was van thuis. Dat heb ik niet als een probleem ervaren, al werd je door de school zonedig wel naar de kapper gestuurd. Toch heb ik daar veel

Bram Vis begeleidt leerlingen met een rugzakje.

Foto: Liesbeth van der Vis

plezier gehad en veel geleerd. Door de bekendheid en de kwaliteit van het onderwijs aan de Driestar, had ik al een aanbod voor een baan nog voordat ik mijn diploma had gehaald. Dat was bij de scholenvereniging in Hoogvliet, gemeente Rotterdam. Ik ben op hun Lom-school wezen kijken en die richting bleek me te trekken. Vervolgens ben ik altijd in het speciaal onderwijs blijven hangen. Van tevoren had ik dat niet zo bedacht, maar het kwam gezegd op mijn pad. Tot mijn 22ste heb ik thuis gewoond, maar Hoogvliet was daar te ver voor weg. Dus ging ik uit huis. De boel netjes houden en zelf koken, was leerzaam. Wel ging ik anderhalf jaar lang elk weekend met de was naar huis.”

OVER WERK EN PRIVÉ

U kende uw vrouw al voordat u leraar werd. Vertelt u eens?

„In die tijd had ik inderdaad al verkeer met Brenda, dus wilde ik regelmatig terug naar mijn Ter Aar en haar Alphen. We hebben elkaar leren kennen op dansles, bij Harry Cools. Er sprong toen niet bepaald een vonk over. Zij en haar vriendinnen vonden mij en mijn vrienden namelijk maar 'boeren uit Ter Aar'. Totdat ze met de Laura, die ik jarenlang heb gefietst met mijn broers en zussen, eens een leuke band kreeg. Ik was altijd degene die banden plakte, dus ook die van haar. En zo zijn we aan elkaar blijven hangen. In het voorjaar van 1977 zijn we getrouwd en in Geervliet, onder Rotterdam, gaan wonen. Uiteindelijk heb ik acht jaar in Hoogvliet gewerkt. In 1983 was er een vacature in Alphen, bij de Zonnebloem

school voor moeilijk lerende kinderen. Ik heb er een dag meegelopen en voelde direct dat dit het was. Kinderen zorg en aandacht geven, hen helpen met leren, daar zag ik een uitdaging in. Wij zijn toen naar Langeraar verhuisd, op fietsafstand van Alphen. Toen ik op de Zonnebloem kwam werken, had ik nog geen 'vergelijkingsmateriaal' thuis. Pas toen onze oudste zoon ging leren lezen - binnen de kortste keren kon hij het - besepte ik wat een moeite de kinderen bij mij op school hiervoor moesten doen. Vaak hadden ze een combinatie van leer- en gedragsproblemen. Vroeger had je 'gewoon' drukke kinderen die snel afgeleid waren. Tegenwoordig heet dat ADHD en is er medicatie voor. Daarnaast hebben die kinderen veel baat bij structuur, helderheid, geduld en aangepaste leermiddelen. En dan nog gaat het leren voor hen niet vanzelf, maar het wordt gelukkig wel makkelijker.”

OVER UITDAGINGEN

Van het speciaal onderwijs bent u zojuist overgestapt naar het reguliere onderwijs. Waarom was dat?

„Na bijna 25 jaar bij de Zonnebloem - die in 1979 met drie scholen was gefuseerd tot Op Maat - en met nog zo'n negen jaar werken te gaan, vond ik het tijd voor een nieuwe uitdaging. Deze vond ik in het basisonderwijs, waar ik kinderen met een leer- en/of ontwikkelingsstoornis begeleid. Deze leerlingen hebben een zogenaamd rugzakje met geld, waarvan ik en de speciale lesmaterialen betaald worden. Ik ben al begonnen op Het Baken en De Windroos, binnenkort komt daar nog

De Mare bij. De ene keer ondersteun ik hun juf - op basisscholen zie je steeds minder meesters - in de klas, maar ik neem ook kinderen apart om te oefenen. Bijvoorbeeld als hun klasgenootjes zelfstandig gaan werken. Ik vind het goed dat kinderen door dat rugzakje naar een school dichterbij huis kunnen. Hierdoor raken ze minder gauw buitengesloten in hun eigen buurtje. Dat ik nu kinderen uit de klas haal, maakt hen ook wel 'anders', maar dat hoeft niet erg te zijn. Op die manier leren hun klasgenootjes dat niet iedereen hetzelfde is. De begeleidende lessen zijn overigens nooit buiten de schooltijden. Het is immers niet als straf bedoeld.”

OVER VERWACHTINGEN

Hoe onderhoudt u tegenwoordig contacten met collega's, ouders en kinderen?

„Ik werk nu vier dagen per week, verdeeld over drie scholen. Ondanks dat ik steeds slechts een dagdeel op een locatie werk, voel ik me er al echt bijhoren. Met de meeste ouders van 'mijn' kinderen heb ik op het schoolplein al kennisgemaakt. Binnenkort ga ik samen met de groepsleerkracht met de ouders om de tafel, om het traject- en behandelplan met hen te bespreken. Ik vind het belangrijk dat zij hierin meedenken. Vroeger kwam in zulke gesprekken soms naar voren dat moeilijk lerende kinderen niet voldeden aan de hoge verwachtingen van hun ouders. Dat is gelukkig achterhaald. De maatschappij heeft immers allerlei soorten mensen nodig, van vuilnisman tot chirurg. Waarom zou je neerkijken op mensen die met hun handen werken? Het is

belangrijk dat alle kinderen straks met plezier hun eigen brood verdienen. De basis hiervoor ligt bij hun ouders en leraren die oprecht in het kind geloven en het positief stimuleren. Want als je het niet meent, hebben zij dat feilloos in de gaten.”

OVER TOEKOMSTPLANNEN

Wat kunnen we nog van Bram Vis verwachten?

„Voorlopig 'moet' ik nog een aantal jaren werken. Ik hoop dat in die tijd minister Plasterk waarmaakt wat hij zegt, namelijk dat onderwijs een van de pijlers is van de maatschappij. Daarom zouden leerkrachten meer moeten gaan verdienen, moeten er betere schoolgebouwen komen en moeten scholen een eigen koers kunnen varen. Ook zou er bijvoorbeeld een eigen ruimte moeten komen binnen de scholen, waarin ik de kinderen kan begeleiden. Nu zit ik in de personeelsruimte of in een handvaardigheidlokaal, wat afleidt. Als de minister beter inspeelt op die speciale behoefte, wordt het nog leuker voor mij om te werken.”

Naam: Bram Vis

Geboortedatum: 15 november 1952

Geboorteplaats: Ter Aar

Beroep: Leerkracht met speciale taken

Relatie: Getrouwd met Brenda van de Wetering (49)

Kinderen: Twee zonen en een dochter

Hobby's: Fietsen, zaal- en veldvoetbal, onze boot